

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανοῦμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ἡ Κόρη τοῦ Ἀλιέως, διήγημα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ, μετὰφρasis Αθ. Θ. Αμπαδάρη. — Ἰδάν, Ἰδάνλιφ, ἱστορικὸν διήγημα, ὑπὸ Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ, ταῖς ἐπαρχίαις δ, τῶν ἐξωτερικῶν 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰστίας: εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοστέμου καὶ χαρτονομισμάτων

παντὸς ἐξόνους.

Ἡ μάχαιρα ἐβυθίσθη εἰς τὴν ὠμοπλάτην τοῦ ζῆφου. [Σελ. 154]

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Ἄν ὁ δοῦξ τοῦ Ἀλανσὼν μίαν καὶ μόνην ἔλεγε λέξιν τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἱππόται, περιεκύκλουν αὐτὸν ἔτοιμοι νὰ ὑποβοηθήσωσι τὴν ἀπόδρασίν του, ἀποκρούοντες τοὺς ἐνόπλους τοῦ Γκίζης. Ἀλλ' ὁ δοῦξ ἀποστρέψας τὴν κεφαλὴν ἐσήμκνε τὸ ἀνακλητήριον.

Ἐν τούτοις οἱ νεοελθόντες, νομίσαντες ὅτι οἱ διστυγμοὶ τοῦ Ἀλανσὼν προήρχοντο ἐκ τῆς παρουσίας τῶν ὁπαδῶν τοῦ Γκίζης ἐτοποθετήθησαν βχθμηδὸν μετὰξὺ

τούτων καὶ αὐτοῦ. Ἐκ δὲ τῶν δένδρων, εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, ἐράνη προκύψας εὐπατριδὴς τις, ὃν ὁ Ἑρρίκος ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν ὑποκόμητα τῆς Τουρραίνης, ἕνα τῶν ἀρχηγῶν τῶν δικτατορικομένων, ὃν ἐνόμιζε μένοντα εἰς Ποατοῦ. Ὁ ὑποκόμης ἐποίησε σημεῖόν τι ὅπερ ἐσήμκινεν :

— Ἐρχεσθε ;

Ἀλλ' ὁ Ἑρρίκος, συμβουλευθεὶς τὸ ἀπαθὲς πρόσωπον καὶ τὸ σκοτεινὸν βλέμμα τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσὼν, ἔστρεψε δις ἢ τοὺς τὴν κεφαλὴν του ὡσανεὶ ἠνώχλει αὐτὸν τὸ περιλαίμιόν του. Τούτο δ' ἦτο ἀρνητικὴ ἀπάντησις, ἣν ἐννοήσας ὁ ὑποκόμης ἐπέτρ-

νισε τὸν ἵππον του καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνησαν οἱ κύνες πλησιάζοντες, καὶ ὀπισθεν αὐτῶν ἔτρεχε Κάρολος ὁ Θ' ἄνευ πύλου, τὸ κέρας ἔχων εἰς τὸ στόμα καὶ φουσῶν δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως. Τρεῖς ἢ τέσσαρες θηρευταὶ ἠκολούθουν αὐτόν.

— Ὁ βασιλεὺς! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλανσὼν καὶ ὤρμησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη του.

Ὁ Ἑρρίκος, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς παρουσίας τῶν φίλων του, ἐποίησεν αὐτοῖς νεῦμα νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶσι, καὶ ἐπλησίκσεν εἰς τὰς κυρίας.

— Λοιπὸν ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, προχωρήσασα βήμκτά τινα.

— Κυνηγοῦμεν τὸν ἀγριόχοιρον, δέ-
σποιν. ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Αὐτὸ καὶ μόνον;

— Ναί· ὁ ἀνεμὸς μετεβλήθη ἀπὸ χθές.
Νομίζω ὅμως ὅτι τὸ προεῖπον.

— Αὐταὶ αἱ μεταβολαὶ τοῦ καιροῦ
βλάπτουσι τὸ κυνήγιον. Δὲν ἔχει οὕτω,
δέσποτα; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Τοῦτο ἀνκτρέπει ἐνίοτε ὅλα τὰ σχέ-
δια, καὶ εἶναι ἀνάγκη ν' ἀρχίσῃ τις ἐξ
ἀρχῆς.

Αἱ ὕλακκι τῶν κυνῶν ἤρχισαν αὖθις
νὰ ἀκούωνται πλησιάζουσιν. Πυκνὸς δὲ
κονιορτὸς ἀνῆγγελλεν εἰς τοὺς θηρευτὰς
ὅτι ὤφειλον νὰ ἦναι προσεκτικοί.

Αἰφνης ἐφάνη ὁ ἀγριόχοιρος. Ἄλλ' ἀντὶ
νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὸ δάσος, ὤρμησε κατ'
εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα ἴσταντο αἱ
κυρίαί, οἱ περιποιοῦμενοι αὐτὰς εὐπατρί-
δαι καὶ τὶς τῶν θηρευτῶν.

Ὁπισθεν αὐτοῦ, ὑγραίνοντες σχεδὸν διὰ
τῆς πνοῆς των τὰς τρίχας του, ἔτρεχον
τρίκοντα ἢ τεσσαράκοντα κύνες ἐκ τῶν
ῥωμαλεωτέρων, καὶ εἰς εἰκοσι σχεδὸν βη-
μάτων ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν ὁ βασιλεὺς
Κάρολος ἀσκεπής, ἀνευ μανδύου, καὶ ἔχων
τὰ ἱμάτια κατεσχισμένα, τὸ πρόσωπον δὲ
καὶ τὰς χεῖρας καθημαγμένα ἐκ τῶν ἀ-
κανθῶν. Εἰς ἡ δύο θηρευταὶ ἦσαν μετ' αὐ-
τοῦ. Ὁ βασιλεὺς μόνον τοὺς κύνας του
ἔβλεπε παρορμῶν αὐτοὺς διὰ κραυγῶν. Ὁ
ἵππος του μόλις ἤγγιζε τὴν γῆν τρέχων.
Ὁ ἀγριόχοιρος, οἱ κύνες, ὁ βασιλεὺς διήλ-
θον ὡς ἀστραπή. Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀ-
πόστασιν ἠκολούθει ὁ Ἀλανσὼν καὶ δύο
θηρευταί.

Ὁ ἀγριόχοιρος ὤρμησεν εἰς τὸ δάσος,
ἀλλὰ φθὰς εἰς τὸ ἄδενδρον μέρος ἔστη,
καὶ ἀντιμετώπισε τοὺς κύνας.

Εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ Καρόλου, ἔδραμον
πάντες τοποθετηθέντες κυκλικῶς. Ὁ βα-
σιλεὺς μόνον ἴστατο μικρὸν ἔμπρός, ὀπισθεν
δ' αὐτοῦ ὁ Ἀλανσὼν κρατῶν τὸ πυροβό-
λον του ἑτοιμον, καὶ ὁ Ἑρρίκος σείων τὴν
θηρευτικὴν αὐτοῦ μάχαιραν.

Ὁ δούξ τῆς Γκιζης οἰοεὶ περιφρονῶν
τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀσκήσεως ἔμενεν εἰς
τινα ἀπόστασιν μετὰ τῶν ὀπλοφόρων του,
ὀπισθεν τῶν ὁποίων ἴσταντο αἱ κυρίαί.

Ὁ ἀγριόχοιρος ὤρμησε κατὰ τῶν κυνῶν.
Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν εἰκοσι τούτων εἶχον
τεθῆ ἑκτὸς μάχης.

— Τοὺς μολοσσούς! ἀνέκραξεν ὁ βα-
σιλεὺς.

Ὁ κρατῶν αὐτοὺς ἀφῆρσεν ἀπὸ τοῦ
στόματός των τὸ φέμωτρον καὶ οἱ δύο φο-
βεροὶ μολοσσοὶ ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ ἀγριο-
χοίρου, ὃν ἤρπασαν ἀπὸ τῶν ὠτων.

Ὁ ἀγριόχοιρος ἔτριξε τοὺς ὀδόντας ἐκ
λύσσης καὶ ἀλγους.

— Εὐγε, Σκληρόδοντε! Εὐγε, Ριφοκίνδυρε!
ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς. Ἐμπρός! ἕνα κοντόν!

— Δὲν θέλετε τὸ πυροβόλον μου; εἶπεν
ὁ δούξ.

— Ὅχι, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς. Δὲν
αἰσθάνεταί τις τὴν σφαῖραν εἰδύουσιν.
Δὲν αἰσθάνεται αὐτὴν τὴν ἡδονήν. Ἐνα
κοντόν! ἕνα κοντόν!

Εἰς τῶν θηρευτῶν ἔδωκεν εἰς τὸν βα-

σιλέα θηρευτικὸν κοντόν, ἀπεσκληρυμένον
ἐν τῷ πυρὶ καὶ ἔχοντα ἑξυτάτην σιδήρεαν
αἰχμήν.

— Ἀδελφέ! προσοχή! ἀνέκραξεν ἡ
Μαργαρίτα.

— Ἐμπρός! μὴ τὸν ἀποτύχετε, βα-
σιλεῦ! εἶπεν ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ.

— Μένετε ἡσυχος, δούκισσα! εἶπεν ὁ
βασιλεὺς.

Καὶ σφίγγας τὸν κοντόν ὑπὸ τὴν μα-
σχάλην ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ἀγριοχοίρου.
Ἄλλ' οὗτος ἰδὼν λάμποντα τὸν σιδήρον
ἀνεπήδησε πλῆγίως καὶ ἡ αἰχμὴ τοῦ κον-
τοῦ ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στῆθός του,
ὠλισθήσεν ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης του καὶ
ἐθράυσθη ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐφ' οὗ ὁ ἀγριο-
χοιρος ἐστήριξε τὰ νῶτα.

— *Satanā!* ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Ἀ-
πέτυχον! ἕνα κοντόν!

Ἄλλ' ὁ ἀγριόχοιρος, οἰοεὶ αἰσθάνόμε-
νος τὸν κίνδυνον, ἀνετινάχθη δι' ὅλης αὐ-
τοῦ τῆς ἰσχύος καὶ ἀφῆσας τὰ ἡμίση τῶν
ὠτων του εἰς τὰ στόματα τῶν κρατούν-
των αὐτὸν μολοσσῶν, ἐρίφθη ἐπὶ τοῦ ἵπ-
που τοῦ βασιλέως. Ὁ Κάρολος εἶχε προῖδῃ
τὸ κίνημα τοῦτο, ὅθεν ὅπως ἀποφύγῃ αὐτὸ
ἐκέντησε τὸν ἵππον ἵνα πηδήσῃ ἄνωθεν
τοῦ ἀγριοχοίρου, ἀλλ' εἶτε διότι δὲν ἔλαβε
καλῶς τὰ μέτρα του, εἶτε δι' ἄλλο τι, ὁ
ἵππος τρομάξας ἀνετράπη ὑπτίως.

Πάντες οἱ θεαταὶ ἔρρηξαν τρόμου κραυ-
γὴν. Ὁ εἰς τῶν μηρῶν τοῦ βασιλέως ἦτο
ὑπὸ τὸν ἵππον.

— Ἀφήσατε τὸν χαλινόν! εἶπεν ὁ
Ἑρρίκος.

Ὁ βασιλεὺς ἄφησε τὸν χαλινόν, καὶ ἐ-
χόμενος διὰ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ ἐφιππίου
προσεπάθησε διὰ τῆς δεξιᾶς νὰ σύρῃ τὴν
θηρευτικὴν του μάχαιραν. Ἄλλ' αὕτη οὐσα
ὑπὸ τὸν ἵππον δὲν ἐξήρχετο τῆς θήκης.

— Τὸν ἀγριόχοιρον! Τὸν ἀγριόχοιρον!
ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Ἐδῶ Ἀλανσὼν!

Ὁ ἵππος, οἰοεὶ ἐννοήσας τὸν κίνδυνον
δὲν διέτρεχεν ὁ κύριός του, εἶχε κατορθώσει
νὰ ἀνεγερθῇ ἐπὶ τῶν τριῶν ποδῶν, ὅτε ὁ
Ἑρρίκος εἶδε τὸν Ἀλανσὼν εἰς τὴν πρόσ-
κλησιν τοῦ ἀδελφοῦ του κάτωχρον γενόμε-
νον νὰ σκοπεύσῃ. Ὁ δούξ ἐπυροβόλησεν,
ἀλλ' ἡ σφαῖρα ἀντὶ νὰ πλήξῃ τὸν ἀγριο-
χοιρον, εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν ὄντα
ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἔθραυσε τὸ γόνυ τοῦ
ἵππου, ὅστις ἐπᾶνέπεσε πρηνὴς κατὰ γῆς.
Ὁ ἀγριόχοιρος ἔσχισε διὰ τῶν ὀδόντων
τὸ ὑπόδημα τοῦ βασιλέως.

— ὦ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἀλανσὼν, πελι-
δνὸς γενόμενος. Πιστεύω ὅτι ὁ δούξ τοῦ
Ἀνζιῦ εἶναι βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ
ἐγὼ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας.

Ὁ Κάρολος ἠσθάνετο ἐκυτὸν ἀπωλε-
σθέντα, ὅτε αἰφνης μάχαιρα ὀξυτάτη ἐξα-
στράψασα ἐβυθίσθη ἄχρι τῆς λαβῆς εἰς
τὴν κλειδωσιν τῆς τοῦ ζώου ὠμοπλάτης,
ἐνῶ σιδηρόφρακτος χεὶρ ἠνέφξε τὸ στόμα
τοῦ ἀγριοχοίρου ἀχνίζον ἔτι.

Ὁ Κάρολος ἠγέρθη καὶ ἰδὼν ἐκυτὸν αἰ-
ματόφυρτον ἐγένετο κάτωχρος ὡς πτώμα.

— Βασιλεῦ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ὅστις γο-
νυπετῆς ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ τὸν ἀγριο-
χοιρον προσβληθέντα εἰς τὴν καρδίαν, δὲν

εἶναι τίποτε. Δὲν εἴσθε πληγωμένοι. Ἡ-
νέφξε τὸ στόμα τοῦ ζώου διὰ νὰ μὴ σᾶς
πληγώσουν οἱ ὀδόντες του.

Καὶ ἠγέρθη ἄφεις τὴν μάχαιραν ἐπὶ
τοῦ σώματος τοῦ ἀγριοχοίρου, ὅστις ἔπεσε
νεκρός.

Ὁ Κάρολος μικρὸν ἐδέησε νὰ πέσῃ καὶ
αὐτὸς λιπόθυμος παρὰ τὸ ζῶον, ἀλλὰ
συνελθὼν ἐστράφη πρὸς τὸν βασιλέα τῆς
Ναβάρρας, ἔσφιγγεν αὐτῷ τὴν χεῖρα, καὶ
ἐνῶ εἰς τὸ βλέμμα του ἔλαμπεν ἡ πρώτη
ὀρμὴ τῆς εὐαισθησίας, ἥτις ἀπὸ εἰκοσι-
τεσσάρων ἐτῶν συνεκίνησεν αὐτόν, εἶπεν:

— Εὐχαριστῶ, Ἑρρικέττο!

— Πτωχέ μου ἀδελφέ! ἀνέκραξεν ὁ
Ἀλανσὼν πλησιάζας εἰς τὸν βασιλέα.

— Ἄ! εἰσὶ σύ, Ἀλανσὼν; Εὐγε, πε-
ρίφημος σκοπευτῆ! Τί ἔγεινεν ἡ σφαῖρά σου;

— Ἰσως ἡμδύλυνθη ἐπὶ τοῦ ἀγριοχοίρου.

— ὦ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος,
θαυμασιῶς προσποιηθεὶς τὸν ἐκπεληγμέ-
νον. Ἰδέτε ἐδῶ, Φραγκίσκε! ἡ σφαῖρά σας
ἔθραυσε τὸν πόδα τοῦ ἵππου τοῦ βασι-
λέως! εἶναι παράδοξον!

— Ἄ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Εἶναι τοῦτο
ἀληθές;

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ δούξ τετραγμέ-
νος. Ἡ χεὶρ μου ἔτρεψε.

— Δι' ἕνα σκοπευτὴν ἐπιδέξιον, ὡς σέ,
τοῦτο εἶναι παράδοξον, Φραγκίσκε! εἶπεν
ὁ Κάρολος συσπᾶσας τὰς ὀφρὺς. Σὲ εὐ-
χαριστῶ καὶ πάλιν, Ἑρρικέττο. Κύριοι,
ἄς ἐπαγγέλθωμεν εἰς Παρισίους. Ἀρκεῖ.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπλησίασεν ὅπως συγ-
χαρῇ τὸν Ἑρρίκον.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, Μαργώ, εἶπεν
ὁ Κάρολος, συγχαίρου αὐτόν καὶ εὐκω-
νῶς. Ἀνευ αὐτοῦ, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλ-
λίας θὰ ἐκκληῖτο νῦν Ἑρρίκος Γ'.

— Φεῦ! δέσποινα, εἶπεν ὁ Βεακνός. Ὁ
δούξ τοῦ Ἀνζιῦ, ὅστις εἶναι ἐχθρὸς μου
θὰ μὲ μισήσῃ ἔτι μᾶλλον, ἀλλὰ, πράττει
τις ὅ,τι δύναται. Ἐρωτήσατε τὸν δούκα
τοῦ Ἀλανσὼν.

Καὶ κύψας ἀπέσυρε τὴν μάχαιράν του
ἀπὸ τοῦ ἀγριοχοίρου.

ΔΒ

ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ Ἑρρίκος σώσας τὸν Κάρολον ἐκώ-
λυσεν τρεῖς βασιλείαι ἀπὸ τοῦ ν' ἀλλάξωσιν
ἡγεμόνας.

Πράγματι, τοῦ Καρόλου φονευομένου,
ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιῦ ἐγένετο βασιλεὺς τῆς
Γαλλίας, ὁ δὲ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν, κατὰ
πᾶσαν πιθανότητα, βασιλεὺς τῆς Πολω-
νίας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Ἀνζιῦ ἦτο ἐρα-
στής τῆς πριγκιπίσσης Κονδέ, ἴσως διὰ
τοῦ στέμματος τῆς Ναβάρρας ἐπληρώνετο
ὁ σύζυγος τὴν συγκατάθεσιν τῆς συζύγου
του. Ἐξ ὅλων δὲ τούτων οὐδὲν καλὸν ἡ-
δύνετο νὰ προκύψῃ διὰ τὸν Ἑρρίκον, ὅστις
πάντα ταῦτα ἀνελογίσθη ὅτε εἶδε τὸν ἀ-
γριόχοιρον ἐπιπεσόντα κατὰ τοῦ βασιλέως.

Ὁ Κάρολος εἶδε τὴν σώσασιν αὐτὸν
ἀφοσίωσιν, ἠγνόει ὅμως τὰ εἰς αὐτὴν ὠ-
θήσαντα ἐλαττήρια.

Ἄλλ' ἡ Μαργαρίτα δὲν ἠπατήθη. Ἐ-
θαύμασε δὲ τὸ παράδοξον θάρρος τοῦ Ἑρ-

ρίκου, ὅπερ ὡς ἡ ἀστραπὴ ἔλαμπεν ἐν τῇ θυέλλῃ.

Ὁ Ἑρρίκος ἐνόησεν ὅτι δὲν ἤρκει νὰ ἀπαλλαχθῇ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀνζιού, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε καὶ νὰ βασιλεύσῃ. ὅτι ὥσπερ ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ στέμμα τῆς Ναβάρρας κατὰ τὸ τοῦ Ἀλανσὼν καὶ τοῦ Κονδέ, καὶ ὅτι πρὸ πάντων ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν αὐλὴν ἐκείνην, ἔνθα ἐβλάδιζε μετὰ δύο κρημνῶν, καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ προστατευόμενος ὑφ' ἐνὸς τῶν υἱῶν τῆς Γαλλίας.

Ὁ Ἑρρίκος ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ Βονδὲ ἐσκέφθη ταῦτα πάντῃ. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ Λουβρον, τὸ σχέδιόν του ἦτο ἑτοιμον.

Πλήρης κονιορτοῦ καὶ αἵματος, ὡς ἦτο, μετέβη εἰς τὰ δώματ' αὐτοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσὼν, ὅστις ὡς εἶδεν αὐτὸν ἐποίησε κίνημά τι δυσχερεσκέως.

— Ναί, ἀδελφέ μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἑρρίκος, λαβὼν ἀμφοτέρως τὰς χεῖράς του, ἐννοῶ, εἰσθε θυμωμένοι μαζί μου, διότι πρῶτος παρετήρησα ὅτι ἡ σφαῖρά σας ἐπληξε τὸν πόδα τοῦ ἵππου, ἀντὶ τοῦ ἀγριοχοίρου, ὡς ἠθέλετε. Ἀλλὰ, τί θέλετε; δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν ἐκπληξίν μου. Ἀλλως τε καὶ ὁ βασιλεὺς θὰ τὸ ἀνεκάλυπτε, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ἀνκμφιδύλως, εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν, καὶ ὅμως δὲν δυναμὶ ἢ μόνον εἰς κακὴν θέλῃσιν ν' ἀποδώσῃ τὴν κατὰγγελίαν σας ἐκείνην, ἥτις ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ψυχράνῃ κατ' ἐμοῦ τὸν ἀδελφόν μου Κάρολον.

— Περὶ τούτου θὰ ὁμιλήσωμεν. Καθ' ὅσον ὅμως ἀποβλέπει εἰς τὴν κακὴν θέλῃσιν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀποδίδετε, θὰ κρίνετε μόνος ἐξ ὧν ἤλθον νὰ σὰς εἰπῶ.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἐπιφυλακτικότητος. Ὅμιλήσατε, Ἑρρίκε, σὰς ἀκούω.

— Ὅταν ὁμιλήσω, Φραγκίσκε, θὰ ἰδῇτε ποῖας προθέσεις ἔχω, διότι ὅ,τι θὰ σὰς εἰπῶ ἀποκλείει πᾶσαν ἐπιφύλαξιν καὶ πᾶσαν σύνεσιν. Ὅταν δὲ σὰς ὁμιλήσω δύνασθε διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως νὰ μὲ κατὰστρέψετε.

— Τί τρέχει λοιπόν; εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ἀρχίσας νὰ ταράττεται.

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἑρρίκος, ἐδίστασα ἐπὶ μακρόν ἂν ἔπρεπε νὰ σὰς ὁμιλήσω, μάλιστα μετὰ τὴν σημερινὴν διαγωγὴν σας, ὅτε μοὶ ἐκάμετε τὸν κωφόν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ὠχρίων, ἀγνοῶ τί θέλετε νὰ εἰπῇτε.

— Ἀδελφέ μου, ἀγαπῶ πολὺ τὰ συμφερόντά σας. Ὡς ἐκ τούτου σὰς λέγω ὅτι οἱ Οὐγονόττοι πρέσβησαν εἰς τινὰ διαβήματα παρ' ἐμοῦ.

— Διαβήματα! Καὶ ὅποια;

— Εἰς αὐτῶν, ὁ Δεμουῦ, ἦλθε κινδυνεύσας αὐτὴν τὴν ζωὴν τοῦ, ὅπως μοὶ ἀποδείξῃ ὅτι ζῇ αἰχμαλώτως.

— Ἀληθὲς! καὶ τί τῷ ἀπηντήσατε;

— Ἀδελφέ μου, εἰσεύρετε ὅτι ἀγαπῶ περιπαθῶς τὸν Κάρολον, ὁ ὅποιος μοὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν καὶ τὴν βασιλομήτορα ἢ ὅποια ἀντικατέστησε τὴν μητέρα μου.

Ὅθεν ἀπέριψα πᾶσας τὰς προσφοράς του.

— Καὶ ποῖα ἦσαν αὗται;

— Οἱ Οὐγονόττοι θέλουσι ν' ἀνιδρύσωσι τὸ βασιλεῖον τῆς Ναβάρρας, ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ μοὶ ἀνήκει κληρονομικῶ δικαιοῦματι, μοὶ τὸν προσέφερον.

— Καὶ ἀντὶ νὰ δεχθῇτε, παρητήρητε;

— Ἐπισήμως μάλιστα, δι' ἐγγράφου.

— Καὶ μετενοήσατε, ἀδελφέ μου;

— Ὁχι. Ἀλλ' ἐνόμισα ὅτι ὁ Δεμουῦ, δυσχερὲς ἦν κατ' ἐμοῦ, ἔστρεψεν ἀλλοχού τὸ βλέμμα.

— Καὶ ποῦ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Φραγκίσκος.

— Ἀγνοῶ. Ἴσως εἰς τὸν πρίγκηπα τοῦ Κονδέ.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ δουξ.

— Ἄλλως τε ἔχω τὸ μέσον ν' ἀνακαλύψω τὸν ἀρχηγόν, τὸν ὁποῖον ἔκλεξε.

Ὁ Φραγκίσκος κατέστη πελιδνός.

— Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἑρρίκος, οἱ Οὐγονόττοι εἶναι διηρημένοι, καὶ ὁ Δεμουῦ, ὅσον γενναῖος καὶ εἰλικρινὴς καὶ ἂν ἦναι, μόνον τὸ ἥμισυ αὐτῶν ἀντιπροσωπεύει. Τώρα τὸ ἄλλο ἥμισυ δὲν ἀπληρίσθη ἀκόμη περὶ ἐμοῦ, φρονοῦν ὅτι ἠδυνάμην νὰ πεισθῶ.

— Πιστεύετε;

— Ὡ! καθ' ἐκάστην λαμβάνω ἀποδείξεις. Δὲν εἶδετε τοὺς εὐπατρίδας ἐκείνους καὶ τὸν ἀρχηγόν των εἰς τὸ κυνήγιον τί σημεῖα μοὶ ἔκαμνεν;

— Ναί, σὰς ἔνευον νὰ φύγετε.

— Ἐκ τούτου ἐννοεῖτε ὅτι ὑπάρχει καὶ δεύτερον ἰσχυρὸν κόμμα ὑπὸ τὸν ὑποκόμητα τῆς Τουρραίνης. Ὡστε πρὸς ἐπιτυχίαν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐνωθῶσι τὰ δύο αὐτὰ κόμματα. Ἡ συνωμοσία προοδεύει. Τὰ στρατεύματ' εἶναι ἑτοιμα, τὸ σύνθημα μόνον περιμένοντα. Τώρα, ἐπειδὴ καὶ ὁφείλω νὰ λάβω ταχεῖαν ἀπόφασιν, ἦλθον νὰ σὰς ὑποβάλω τοὺς δισταγμούς μου, ὡς εἰς φίλον.

— Ὡς εἰς ἀδελφόν, εἰπέτε.

— Ναί, ἔχετε δίκαιον, ὡς εἰς ἀδελφόν. Καὶ κατὰ πρῶτον, οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν, οὐδεμίαν φιλοδοξίαν, οὐδεμίαν ἱκανότητα ἔχω. Εἶμαι ἀπλὸς ἐπαρχιακὸς εὐπατρίδης, πτωχός, δούλος τῆς σαρκὸς καὶ δειλός. Ἡ τύχη τοῦ συνωμότου ἔχει δι' ἐμέ λυγρὰς. τὰς ὁποίας οὐδὲν στέμμα ἀνταμείβει.

— Ὡ, ἀδελφέ μου, ἔχετε ἄδικον, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν πιστεύω εἰς ὅ,τι μοὶ λέγετε.

— Καὶ ὅμως εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀδελφέ μου. Ἄν ἐνόμιζα ὅτι εἶχον εἰλικρινῇ τινὰ φίλον θὰ παρητούμην ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, τὴν ὁποίαν θέλουσι νὰ μοὶ ἀναθέσωσιν οἱ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνεργούντες. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔχω.

— Ἴσως ἀπατάσθε.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Πλὴν ὑμῶν, ἀδελφέ μου, οὐδένα βλέπω ἀγαπώντά με. Ὡς ἐκ τούτου καὶ ὅπως μὴ ἀναδειχθῇ ἀντικείμενός τις, προτιμῶ νὰ εἰδοποιήσω περὶ τῶν συμβαινόντων τὸν βασιλέα, χωρὶς νὰ ὀνομάσω τινά, καὶ οὕτω νὰ προλάβω τὴν κατὰστροφήν.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλανσὼν μὴ δυνήθεις νὰ καταστείλῃ τὸν τρόπον του. Τί λέγετε; ἀγνοεῖτε ὅτι τοῦτο πράττοντες προκαλεῖτε νέαν νύκτα τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου, καὶ ὅτι ἡ Αἰκατερίνα περιστάσιν περιμένει ὅπως ἐξολοθρεύσῃ ὅσους τότε ἐσώθησαν;

Καὶ ὁ δουξ πελιδνὸς ἔθλιβε τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου ἱκετεύων αὐτὸν νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὰ λεχθέντα.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μεθ' ὅφους ἐντελοῦς ἀγαθότητος. Καὶ πιστεύετε, Φραγκίσκε, ὅτι θὰ συνέβαινον τόσα κακά; Καὶ ὅμως νομίζω ὅτι ἔχων τὸν λόγον τοῦ βασιλέως θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐξασφαλίσω τοὺς ἀσυνέτους.

— Τὸν λόγον τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Θ', Ἑρρίκε! Μὴ καὶ ὁ ναύαρχος καὶ ὁ Τελιγνὺ δὲν τὸν εἶχον; Μὴ δὲν τὸν εἶχετε σεῖς αὐτός; Ὡ, Ἑρρίκε! ἀκούσατε ἐμέ. Ἄν πράξετε ὅ,τι εἶπατε, κατὰστρέψετε πάντας, καὶ ὅχι μόνον ἐκείνους, ἀλλὰ καὶ πάντας ὅσους ἔχουσι σχέσεις, ἀμέσους ἢ ἐμμέσους πρὸς αὐτούς.

Ὁ Ἑρρίκος ἐφάνη σκεπτόμενος.

— Ἄν εἶχον, εἶπε, σπουδαιότητά τινα ἐν τῇ αὐλῇ, θὰ ἐφερόμην ἄλλως. Ἄν ἦμην, παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν θέσιν ὑμῶν. Φραγκίσκε, υἱὸς τῆς Γαλλίας, πιθανῶς διάδοχος τοῦ στέμματος...

Ὁ Φραγκίσκος ἐκίνησεν εἰρωνικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ εἰς τὴν θέσιν μου, τί θὰ ἐκάμετε; εἶπεν.

— Εἰς τὴν θέσιν σας, ἀδελφέ μου, θὰ ἐτιθέμην ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ κινήματος ὅπως τὸ διευθύνω. Οὕτω δὲ θὰ ὠφέλουν πρῶτον ἐμέ, εἶτα τὸν βασιλέα, ἐξ ἐπιχειρήσεως, ἥτις ἄνευ τούτου δύναται νὰ βλάβῃ μεγάλως τὴν Γαλλίαν.

Ὁ Ἀλανσὼν ἔχαιρε μεγάλως ἀκούων ταῦτα.

— Καὶ πιστεύετε, εἶπεν, ὅτι τοῦτο εἶναι κατορθωτὸν καὶ ὅτι δύναται νὰ προλάβῃ πάντα τὰ δεινὰ ταῦτα;

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Οἱ Οὐγονόττοι σὰς ἀγαπῶσιν.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ δουξ, ὑπάρχει σχίσμα ἐν τῷ κόμμῳ. Οἱ ὄντες ὑπὲρ ὑμῶν, θὰ ἦναι ἄρ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ;

— Ἐγὼ ἀναδέχομαι νὰ τοὺς πείσω.

— Ὑμεῖς; Καὶ θὰ τὸ πράξετε;

— Τὸ εἶπον ὑμῖν, Φραγκίσκε. Δὲν ἀγαπῶ ἐν τῇ αὐλῇ ἄλλον, ἢ ὑμᾶς μόνον. Ἴσως διότι καὶ σεῖς καταδιώκεσθε ὡς ἐγώ. Ἐπειτα καὶ ἡ σύζυγός μου ἔχει πρὸς ὑμᾶς ὑπερβάλλουσιν ἀγάπην...

Ὁ Φραγκίσκος ἠρρυθρίασεν ἐξ εὐχαριστήσεως.

— Πιστεύσατέ με, ἀδελφέ μου. Ἀναλάβετε τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην. Βασιλεύσατε εἰς τὴν Ναβάρραν. Ἄν δὲ μοὶ παραχωρήσετε μίαν θέσιν ἐν τῇ τραπέζῃ σας καὶ ἐν κλόν δάσος διὰ κυνήγιον, θὰ νομίσω ἐμαυτὸν εὐτυχῇ...

— Νὰ βασιλεύσω εἰς τὴν Ναβάρραν! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος. Ἀλλ' ἂν...

— Ἄν ὁ δουξ τοῦ Ἀνζιού γείνη βασιλεὺς τῆς Πολωνίας καὶ ὁ ἀδελφός μας

Κάρολος, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς νὰ μακρομερεύῃ, ἀποθάνῃ, μόλις διακρίσῃ λεῦγα εἶναι ἀπὸ τῶν εἰς Παρισίους, ἐνῶ ἀπὸ Κρακοβίας εἶναι τετρακόσιαι, ὥστε θὰ ἦσθε ἐδῶ ὅπως λάβετε τὴν κληρονομίαν, ὅτε ὁ Ἀνζιού θὰ μάθῃ τὴν εἰδησιν. Τότε, ἂν εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐμέ, Φραγκίσκο, μοι δίδετε αὐτὸ τὸ βασίλειον τῆς Ναβάρρας, τὸ ὅποιον θὰ ἦναι ἀσήμαντον διὰ σᾶς καὶ τότε τὸ δέχομαι. Ὅ,τι χειρότερον δύναται νὰ σᾶς συμβῇ εἶναι νὰ μείνετε βασιλεὺς ἐκεῖ κάτω. Ἀλλ' ἐδῶ τί εἴσθε; Πτωχὸς πρίγκηψ καταδικωμένος. Πτωχὸς τρίτος υἱὸς βασιλέως, δούλος τῶν δύο πρώτων, τὸν ὅποιον μία ιδιοτροπία δύναται νὰ κλείσῃ εἰς τὴν Βασιλλίαν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος. Δὲν ἀγνοῶ πάντα ταῦτα. Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ διατί περναίτεσθε. Τίποτε λοιπὸν δὲν κτυπᾷ ἐδῶ;

Καὶ ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ Ἑρρίκου.

— Ὑπάρχουσιν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μειδιῶν, βάρη λίαν βρέα διὰ τινὰς χεῖρας, καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἀποπειραθῶ νὰ ἀνυψώσω αὐτό. Ὁ φόβος τοῦ κόπου μὲ θεραπεύει ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῆς κατακτήσεως.

— Καὶ λοιπὸν, Ἑρρίκο, ἀληθῶς παραιτεῖσθε;

— Εἶπον αὐτὸ εἰς τὸν Δεμού καὶ σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀγκηπτέ μοι ἀδελφέ, δὲν λέγει τις, ἀποδεικνύει.

Ὁ Ἑρρίκος ἀνέπνευσεν ὡς παλαιστῆς αἰσθανόμενος τὰ γόνατα τοῦ ἀντιπάλου του καμπτόμενα.

— Ὅτ' ἐγὼ ἀποδείξω, εἶπε, τὴν ἐσπέραν ταύτην. Τὴν ἐννάτην, ὁ κατάλογος τῶν συνωμοτῶν καὶ τὸ σχέδιον θὰ ἦναι εἰς χεῖράς σας. Ἐδῶκα ἤδη ἔγγραφο τὴν παραίτησίν μου εἰς τὸν Δεμού.

Ὁ Φραγκίσκος λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρρίκου ἔσφιγγεν αὐτὴν ἐγκραδίως.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ἡ Αἰκατερίνα εἰσῆλθεν εἰς τοῦ δούκους, χωρὶς ν' ἀναγγεληθῇ, ὡς εἶχε τὴν συνήθειαν.

— Μαζύ! εἶπε μειδιῶσα. Δύο ἀγαθοὶ ἀδελφοί!

— Τὸ ἐλπίζω, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ψυχραιμίας, ἐνῶ ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν ὠχρία ἐκ τῆς στενοχωρίας.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ὠπισθοχώρησέ τινα βήματα, ὅπως ἀφήσῃ τὴν βρασιλομήτορα νὰ ὁμιλήσῃ ἐλευθέρως πρὸς τὸν υἱὸν τῆς. Αὕτη δὲ ἐξαγαγούσα ἐκ τοῦ βαλαντίου τῆς λαμπρὸν κόσμημα, ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Φραγκίσκον εἰπούσα:

— Ἡ πόρπη αὕτη, μοι ἐστάλη ἐκ Φλωρεντίας. Σοὶ δίδω αὐτὴν διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ξέπου σου.

Εἶτα προσέθετο χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Ἄν τὴν νύκτα ταύτην ἀκούσης θόρυβον εἰς τὰ δώματα τοῦ ἀγαθοῦ ἀδελφοῦ σου Ἑρρίκου, μὴ κινήθῃς.

Ὁ Φραγκίσκος ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς του καὶ εἶπε:

— Μοι ἐπιτρέπετε νὰ δείξω αὐτῷ τὸ ὄρατον δῶρον, τὸ ὅποιον μοὺ ἐλάμπετε;

— Κάμε καὶ τι καλλίτερον. Δὸς το εἰς αὐτὸν δι' ἀγάπην σου καὶ δι' ἀγάπην μου, διότι ἔχω διατάξει ἐν ὁμοίον δι' αὐτόν.

— Ἀκούετε, Ἑρρίκο, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἡ ἀγαθὴ μου μήτηρ μοὶ ἔφερε τὸ κόσμημα τοῦτο. διπλασιάζει δὲ τὴν ἀξίαν του ἐπιτρέπουσά μοι νὰ τὸ δωρήσω εἰς ὑμᾶς.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ἐκστατικὸς ἀπέναντι τῆς ὠραιοῦς τῆς πόρπης καὶ εὐχαρίστησεν ἀμφοτέρους θερμότατα.

— Γιέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, εἶμαι ὀλίγον τι ἀδιάθετος καὶ πηγαίνω νὰ κατκλιθῶ. Ὁ ἀδελφός σου Κάρολος εἶναι πολὺ κοπιασμένος ὡς ἐκ τῆς πτώσεώς του, καὶ θὰ πράξῃ τὸ αὐτό, ὥστε δὲν θὰ δειπνήσωμεν μαζὺ τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἀλλ' ἕκαστος εἰς τὰ δώματά του. Ἀ! Ἑρρίκο, ἐλησμόνησα νὰ σὲ συγχαρῶ διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐπιδειξιότητά σου. Ἐσώσας τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως καὶ ἀδελφοῦ σου καὶ θὰ ἀνταμειφθῇς.

— Ἀντεμείφθη ἤδη, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος ὑποκλιθεὶς.

— Διὰ τῆς συναισθήσεως ὅτι ἐπραξας τὸ καθήκον σου, ἐπανελάθει ἡ Αἰκατερίνα. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Πίστευσε δὲ ὅτι ὁ Κάρολος καὶ ἐγὼ σκεπτόμεθα νὰ κάμωμεν καὶ τι διὰ σέ, ὅπως σοὺ ἀποδείξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

— Πᾶν ὅ,τι προσέρχεται ἐξ ὑμῶν καὶ ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ ἀδελφοῦ μου εἶναι εὐπρόσδεκτον, δέσποινα.

Καὶ ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

— Ἀ! ἀδελφέ μου Φραγκίσκο, ἐσκέπτετο ὁ Ἑρρίκος ἐξερχόμενος. Τώρα εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἀναχωρήσω μόνος, ἡ δὲ συνωμοσία, ἥτις εἶχε μόνον σῶμα, τώρα εὔρε κεφαλὴν καὶ καρδίαν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦμιν προσεκτικός. Ἡ Αἰκατερίνα μοὶ ἔκαμεν ἐν δῶρον, ἡ Αἰκατερίνα μοὶ ὑπεσχέθη ἀμοιβήν. Κάτι διάβολος τρέχει ἐδῶ. Ἡρέπει νὰ συνεννοηθῇ τὴν ἐσπέραν ταύτην μετὰ τῆς Μαργαρίτας.

[Ἐπταί συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

Ἡ Ἀζιζὴ ἀνεστένεζεν.

— Οἱμοί! εἶπε, νομίζω ὅτι ὁ Τζελάλ ἀπατᾷ ἐκ τὸν μὲ κενὰς ἐλπίδας, ἐὰν ἐλπίζῃ νὰ τύχῃ τὸσον ταχέως τῆς συγγνώμης τοῦ μολλᾶ. Ἐσχάτως ἐτόλμησα νὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ... Ἀ! ἂν ἐβλέπετε, χανούμισσα, ὅποια ἔκφρασις αὐστηρὰ ἠκολούθησεν αἰφνης τὸ εὐνοϊκὸν βλέμμα, ὅπερ ὁ Ρεσιδ-Μολλᾶς ἔρριπτεν ἐπ' ἐμέ!... Μὴ μοι ὁμιλήσῃς ποτὲ περὶ τοῦ παιδίου τούτου, εἶπεν ἡ λήθη ἀποκοιμίζει τὰς κακὰς πράξεις, ἃς ἡ ἀνάμνησις δύναται ν' ἀφυπνίσῃ.

— «Καὶ πῶς! τὸν ἠρώτησα, δὲν συλλογίζεσθε πλέον τὸν Τζελάλ - Βένη, τὸν πρωτότοκόν σας, τὸν μόνον υἱόν σας;...

— «Μόνον εἰς τὰς δεήσεις μου. Ὡς πρὸς ἐμὲ εἶναι νεκρός, ὅπως ὁ ἀδελφός του Τεβρίχ.»

Ταῦτα δ' εἰπὼν ὁ μολλᾶς, ἀπῆλθεν,

ἀφήσας με περίλυπον καὶ ἀβεβαίαν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν κελῶν σχεδίων μας...

— Εἶναι δυνατόν! ἀνεφώνησεν ἡ τροφὸς τοῦ Τζελάλ, τόση αὐταπάρνησις ἐκ μέρους τοῦ προσφιλοῦς ἐκείνου τέκνου, στερήσεις καὶ ἐργασίαι νὰ μὴ ἀπολήξωσιν εἰς κανὲν ἀγαθόν!

— Ἐλπίζω ὅτι ὁ Ἀλλάχ δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ. Ἐκαστον νέον πρόσκομμα, ἐπαυξάνει μόνον τὸν πόθον μου. Ὅσον δυσκολώτερον τὸ ἔργον μου, τοσοῦτον αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ, καὶ ἐγὼ αὐτὴ, εἶπεν ἡ Ἀζιζὴ ἐρυθριῶσα ὑπὸ τὸ πυκνὸν γασημάκιόν της, περιμένω ἀνυπομόνως τὴν στιγμήν τοῦ νὰ τὸν ὀνομάσω μελλόνυμφόν μου.

— Εὐχαριστῶ, Ἀζιζέ, εὐχαριστῶ, εἶπεν αἰφνης φωνὴ νεκρὰ καὶ ἀρρενωπὴ, ἥτις ἔκαμε τὴν νεανίδα νὰ σιριττήσῃ.

Ὁ Τζελάλ-Βένης εἰσῆλθε δρομαίως εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἐγονάτισε μετὰ σεβασμοῦ βήματά τινα μακρὰν τῆς ἐξεδέλφης του.

— Μὴ καλύπτεις τὸ μέτωπόν με τὰς χεῖράς σου, Ἀζιζέ, εἶπεν ἱκετευτικῶς ὁ Τζελάλ, ἐνῶ ἡ ἀνεψιὰ τοῦ μολλᾶ ἐκρύπτετο αἰδνημόνως, καλύπτουσα τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς διὰ τῶν λευκῶν χειρῶν της. Εἶσαι ἡ προσφιλεῖς μνηστὴρ μου, καὶ ἡ καρδία μου πρὸ πολλοῦ σοὶ ἀνῆκει... Ὑπῆρξα ἀνάξιος σοῦ, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλ' ἤμην τόσον δυστυχής! Ἐκδιωχθεὶς ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, μόνος, μακρὰν τῆς πατρίδος καὶ νομίσας ὅτι εἶχον ἀποστερηθῇ σοῦ ἀνεπιστρεπτί, ἐγκατελείφθη εἰς παρεκτροπὰς ἐπὶ παρεκτροπαῖς... Καὶ τοῦτο διὰ νὰ λησμονήσω καὶ νὰ μεθύσω... Εἰς τὸ βάθος ὅμως τῆς καρδίας μου καὶ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποτηρίου μου σὲ πάλιν ἔβλεπον καὶ σ' ἐνηγκαλιζόμην... Σᾶς δυσ-αρεστῶ ἴσως; ἐξηκολούθησεν ὁ ἀξιωματικός, οὐτινος οἱ διάπυροι λόγοι διέφευγον ἀκουσίως τοῦ στόματός του. Μάρτυς μου ὁ Ἀλλάχ, ὡς καὶ αἱ γενναῖαι αὐταὶ Μουσουλμάναι, ὅτι σὲ σέβομαι καὶ σὲ ἀγαπῶ. Ἀνάβλεψον, Ἀζιζέ... ἐν μόνον βλέμμα καὶ ἐπιστρέφω εἰς τὴν ἀνδρυνίτιν...

— Διατί ἤλθες; ἠρώτησε μελιχρῶς ἡ νεανίς, ἥς αἱ περιπόρφοι παρειαὶ καὶ οἱ λάμποντες ὀφθαλμοὶ οὐδόλως ἐξέφραζον ὀργήν. Γνωρίζετε, Βένη-ἐφέντη, ὅτι τὸ χαρέμιον εἶναι τόπος ἱερός, εἰς ὃν ὁ ξένος δὲν πρέπει νὰ πατήσῃ...

— Τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Τζελάλ-Βένης ἐγειρόμενος μετὰ λύπης, παρεδίξα τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας παρὰ τὰς ὑποσχέσεις, ἃς ἔδωκα τῇ Ρεμού...

— Μοὶ εἶχεν ὁμώσει ὅτι δὲν θὰ εἰσῆρχετο! ἀνεφώνησεν ἡ τροφὸς του.

— Ναί, ἀλλὰ μοὶ εἶχες ἐπιτρέψει ν' ἀκούσω ὅπισθεν τῆς θύρας, καὶ ἀκούσας τὴν φωνὴν τῆς ἐξεδέλφης μου, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν ἴδω... Συγγνώμην, Χανούμισσα, φεῖ! σᾶς δυσχερέστησα! δυσαρεστῶ χωρὶς νὰ θέλω πάντας, ὅσους ἀγαπῶ!...

Ὁ ἀξιωματικός εἶχεν ὑπερβῇ τὴν φιλίαν τῆς θύρας, ὅτε ἡ Ἀζιζὴ τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν ἀνέφερες περὶ βιβλίου τινός, τὸ ὅποιον ἀντέγραψας; περὶ καταπίου τινός Αἰγυπτιακοῦ; Ἐχω πολλὰς ἐλπίδας ὅτι